

Край Огнѣцето

Сгушили се край баба си при огнището, дветъ момиченца очакваха, както винаги, приказка. Бабата предъше. Майката кърпѣше. И всички чакаха да се върнатъ бащата и голѣмото момче Цанко, ученикъ въ прогимназията.

Гостбата врѣше въ котлето надъ огъня. Миришеше вече на вкусно. Но Цанко не се връщаше.

— Отиде да порине на добитѣка, — рече майката, а още го нѣма.

— При радиото е отишълъ, — казаха въ единъ гласъ сестричкитъ и нѣкаква завистъ горѣше въ очитъ имъ.

— Тамъ ще е, — добави бабата. — Сега той ще ни донесе най-новата приказка.

— Ти все пакъ ни кажи, бабо, за таласъмѣтъ по Коледа! — рече Иванка. — Треперя като разказвашъ тая приказка, ама пакъ обичамъ да я слушамъ. Много е хубава.

— Не, за царския синъ, гдето хвъркналъ съ златенъ конь да открадне царската дъщеря! — пожела Пенка.

— Добре, де; ама и дветъ приказки вече знаете. По-добре да ви разправа нѣщо друго.

— Каквото щѣшъ, само разказвай, бабо! — Молѣха момичетата.

Въ това време вратата се хлопна. Връщаше се Цанко. Влѣзе, отупа си фуражката, седна кръстомъ край огнището и започна да си грѣе ръцетъ.

— Хайде, бате, кажи новини, де!

Момчето погледна гордо, помълча една минута, после тържествено рече: — Сингапуръ падна!

— Оле, какво е пѣкъ това Сингапуръ! — извикаха сестричкитъ. Момчето се засмѣ и отвърна:

— Най-силната английска крепостъ!

— Разкажи, синко, ти си слушалъ радиото, научилъ си нѣщичко, кажи и намъ!

— Сингапуръ е далече, много далече, презъ деветъ царства, та въ десето, — започна Цанко — До тамъ се отива по море съ много голѣми параходи. Толкова голѣми, че въ всѣки отъ тѣхъ може да се побере нашето училище, селската черква и пакъ ще остане мѣсто, хоро да играешъ вътре въ него.

А пѣкъ съ самолетъ хвъркнешъ ли, за единъ день си тамъ, ще кацнешъ право въ Сингапуръ.

— Самолетътъ като вълшебенъ конь ли е, бате? — попита Иванка.